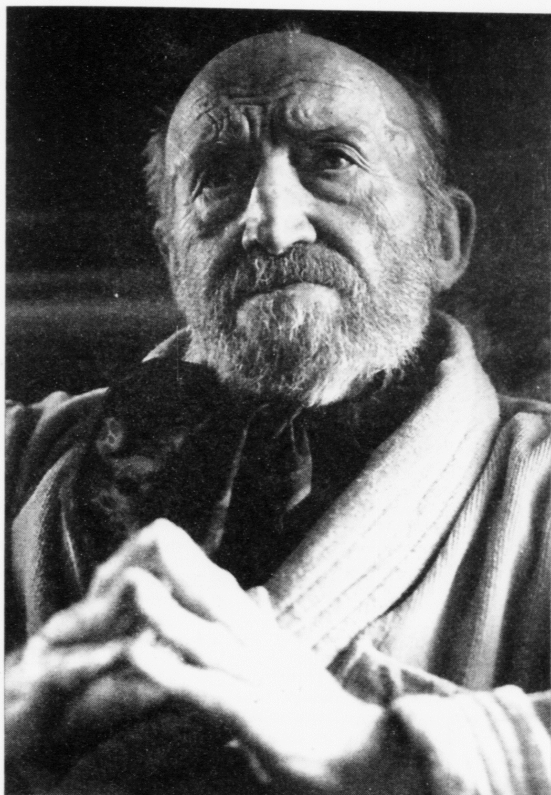

einum stórra hóp er alt, sum til er, partur av somu heild. Vit eru gjørd av sama tilfari sum alheimurin, og vit eru tí í slekt við alt í alheiminum. Eisini hvalspýggina, sum einastaðni verður hálovað.

Men Sjeystjørnan umboðar eisini dreymirnar, framtíðina. Um Gravara-Petur verður sagt: „Han ejede det tændende pust, der kunne bringe den tagede syvstjerne i dit sind til at bryde i glød [...]“. Seinni verða Antonia og Maria moy flættaðar saman, um somu tíð sum Antonia og Sjeystjørnan gerast eitt. Í endanum verður tikið samanum við hesum orðum:

„Således er dit væsen, Moder Syvstjerne!“

Så længe du er, vil altid en ny begyndelse være i sigte, og livet skal ikke fortvivle, og døden skal ikke råde. Og du vil altid være, for du er ikke kun én, du er en mangfoldighed og en almindelighed.“

Í at kalla øllum skaldskapinum verður dentur lagdur á, at tað er tað vanligja, gerandisdagurin, sum tað ræður um og ikki stórir tankar og ríkir handan fold. William Heinesen hevði uttan íva tikið undir við Dan Turéll, sum einuferð segði, at tú skalt læra teg at dáma gerandisdagarnar, tí teir eru flestir!

Á havsins botni

Afturlitandi verður sagt frá, at Jacob Sif er farin inn í handlin hjá Violu og teimum at keypa eina *Laterna magica*, og tann mynd, sum nú kemur fram, gongur síðani við broytingum aftur í skaldsøguni: „og her í mørket sprang så den magiske plet frem på væggen og viste et

dreymarnir veruleiki, og tað hevur við sær, at undirstreymurin av girnd og himnaríkisins dreymasjónir ikki eru antagonistar, men partar av og fyrirtreytir fyri einum natúrligum lívi. Bæði *yvir* og *undir* skulu til.

Tvørt øvut er tað við tí tilverutulking, sum verður stýrd av átrúnaði. Her eru himmal og helviti mótsetningar, og jarðarlívið ein vígvøllur, har hesi bæði royna at toga tað neyðars menniskjað í hvør sína ætt.

The Spanish Inquisition

Gjøgnum lýsingina av Trinu við eygunum fær kristindómurin toyggið, og einahelst protestantisman verður avmyndað sum í sjálvum sær livsnoktandi og mannvánd. Trina er missjónsk og lokkar nakrar ferðir Antoniu „hen i menighedshuset for at høre den indremissionske pastor Ryvingsen fynse og svovle mod baptisters og adventisters dømmesygge sektereri“. Gudurin hjá Trinu sigst at vera *ótespilligur* og *skelkandi*, og altartalvan í kirkjuni snýr seg bara um deyða og pining. (Tann umrødda altartalvan hongur í Havnar Kirkju og kemur fyri meiri enn eina ferð í skaldskapinum).

Frammarlaga í skaldsøguni staðsetur frásøgumaðurin barnið í alheiminum, og endar við hesum orðum:

„Men livet befinder sig stadigvæk i en tilstand af passiv slummer, og der vil endnu hengå nogle årener før de søvndrukne øjne oplades og efter megen angst og bæven omsider fyldes med den skuende, forklarende og hjælp-

somme venlighed, der er tilværelsens mening og mål“.

Lesarin kennir ein aðaltátt í skaldskapinum aftur - tað sama verður t.d. sagt um Elianu í „De fortabte Spillemand“ - men hvussu er við Trinu í hesum sambandi? Soleiðis, sum hon er skaft, vildi tú ikki hildið, at hennara setningur á fold var at hjálpa øðrum. Hvi Trina er so stívrind, fær lesarin ongantið beinleiðis at vita, men tað restar ikki í ábendingar. Hon kemur frá eini líttri fjarðarbygd, var vøkur og væl vaksin genta upp á nøkur og tjúgu ár, tá ið hon kom í húsið hjá Tulinius lækna og konuni. Hjúnalagið er eitt helviti, og høvundsins fyrmynd er ivaleyst tann sama, sum Hanus Andreassen hevur brúkt í stuttøguni „Ein ónyttug stjørna“ og annars sagt frá í „J.H.O. Djurhuus: Ein bókmentelig ævisøga II, s.34ff“.

Deyðadansurin hjá hjúnunum endar í vanlukku. Kona Tulinius ákærir læknan og Trinu fyri at spæla upp til hvørt annað og rýmir av landinum. Trina kennir seg kroysta av stríðnum ímóti syndini og fer aftur til heimbygdina, og svarar ikki brovunum, har lækinn biður hana koma aftur. Endin er, at lækinn tekur lívið av sær, og Trina ger sær hesa niðurstøðu: „Verden er ond. Synden er ond. Den gør ondt“.

Sum frá liður verður Trina nevnd *Onda-Trina* og *Varúlvarin*. Hon arbeiðir ótroyttiliga fyri teimum sjúku og gomlu, men tey flestu vildu heldur verið hennara vitjan fyriuttan. Fólk rósa Trinu, men tey steingja dýrnar, tá ið tey síggja hana koma. Tá ið Antonia liggur fyri deydunum,

verður Trina lýst soleiðis: „Ak, Trine, du arme og lykkeløse Guds bødde! - i åften forfalder din sold, og den er bedrøvelse til døden“. Ein vinkonan hugsar, at Trina er ónd, at hon veit tað við sær sjálvari, og at tað er tí, hon er illa heitin og einsamall.

Tann mynd av Jesusi, sum hon roynir at trúta niður í drongin er heldur ikki stuttlig, og frásøgumaðurin kallar tað fyri eina terroristiska heimsmynd. Úrslitið er, at drongurin ikki er bangin fyri illamanni, men fyri Jesusi og øðrum bibilskum vinfólki hjá Trinu. Tað gongur ein ráki av inkvisitið av Trinu, og hennara stríð við deyðan, tann blektaði reinsanareldur, ger greiddiga vart við tað flagellantiska lyndi.

Tað eydnast kortini ikki Trinu við sínari dómning at koma alla vón. Hóast mamma dreingin er ein syndari, so er hon eitt menniskja og orðini hjá Pilatusi um Jesus, *Ecce homo*, eru kanska ikki burturvið. Menniskjað, veikt og brekligt, vinnur kortini á øllum gudum og øllum skipanum.

Livsleiðin

Skaldsøgan visir tey eyðkendu stigini í lívinum hjá einum menniskja bytt sundur á fleiri persónar: føðing, uppvøksur, elli og deyði. At frásøgnin er umboðandi sæst eisini av tí, at navnið hjá dreinginum, Jacob, bara verður brúkt hendingaferð.

„Moder Syvstjerne“ er í fyra portum, men kann saktans skoðast sum ein menningarskaldsøga, hóast hendan altíð er tribytt: heima - heimleysur - heima. Teir báðir fyrstu partarnir, har drongurin hvílur í sær sjálvum, og tann undanfarna søgan verður søgd, samsvara við *heima*. Triði partur, har gongdin er frá lívslygn til at líta verðina í eyguni, samsvarar við *heimleysur*. Og í fjórða parti kemur drongurin sum í eini rættari menningarskaldsøgu til sættis við sjálvan seg.

Undirtittulin, „En fortælling fra tidernes morgen“ merkir, at øll menniskir við teirra undran og vón skapa heim in av nýggjum. Søgan fylgir menningin av hugmyndaheiminum hjá barninum frá teimum skjótu sinnisskiftunum hjá nýfød- inginum um eitt tíðarskeið, har góðar og óndar verur pallsetast, til barnið skettar seg sjálvt, tvs. sína egna sál. Á hesum seinasta stigi varnast drongurin, at tann ótilvitandi longsuln eftir mammuni broystist til eitt mytskt hugtak, sum veitir tilveruni samanhag og ætlan.

